

Život a prostředí

K charakteristice „života“ náleží také to, že je možný pouze díky přijímání energie a „živin“ z okolního, tedy vnějšího světa (a k tomu ovšem nutně náleží také odkládání nežádoucích nebo přebytečných látek zpět do okolí, eventuelně také jisté zbytečné resp. neplánované ztráty některých forem energie i některých produktů, a někdy dokonce jejich plánované ukládání v zájmu nebo k dobru jiných jedinců). Obvykle se mluví o tzv. látkové výměně, metabolismu, ale to je termín, jenž svým významem silně ochuzuje, redukuje bohatost vztahů mezi jednotlivými organismy a jejich prostředím. Toto ochuzení se stává nepřehlédnutelným na vyšších úrovních – a přímo neodpuštělným v případě člověka. Každá živá bytost může žít pouze díky tomu, že pro ni bylo připraveno to, co ke svému životu nezbytně potřebuje, a často mnohem více, než co opravdu nezbytně (a jen pro první chvíle) potřebuje, a tu jde nejenom o zásobu živin, tj. potravin a zdrojů energie, ale také jakýchsi návodů, co s tím počít a jak toho náležitě využít. To vše má nutně svůj původ vně živé bytosti samé, neboť žádná živá bytost si něco takového nemůže dát sama sobě (a není důležité, že v samých začátcích jejího života to musí být tak těsně spjato s jejím vlastním výkonem, že to vypadá jako něco „vnitřního“).

(Písek, 101003-2.)